

Kégl Ildikó

utolsó lehelet

frissen festett padon
pihen a déli nap,
újszülött bogárkák
tanulnak élni
az onkológia előtti
parkban, végül is
lehetne találni
esztétikumot
a májusban, kár, hogy
az utolsó lehelet körül
mozdíthatatlanok a percek,
a pad melletti hársfában
csak alapanyagot látok
hörgő, haldokló fiatal anyák
koporsójához,
de elmúlik végül
ez is, elmúlik,
mint erdőben talált
kecskekoponyáról
a hús,
lerohad a szenvedés
az életről,
elmúlik anyám, elmúlik
bírhatalan fájdalmad,
sulykolom magamba,
miközben remegő ujjaim
egymásba kulcsolódnak
én még mindig hiszem Istent,
bár nem érdemli meg,
hiszem, és azt kérdem tőle,
ha már így, ha már ennyire,
legalább arra vállal-e garanciát,
hogy ha elmúlsz, veled együtt
szenedésed is múlik?

KÉGL ILDIKÓ (1976) író, újságíró, esszéista, irodalomszervező. Legutóbbi kötete: *Mint Jairus lánya / Like Jairus' Daughter* (AB-Art Kiadó, 2024).

a repülés esztétikuma

(F. T.-nek)

ha máshová, ha nem
tehozzád indulnék,
mégis, akkor is,
mert lábaimat
már szárnyaim viszik,
és mióta megtanítottál,
nemcsak tudok, de merek repülni,
alattam nyírfa ága-boga
múltam hajladozik,
nem félek elhagyni,
ha délen vagy, délre költözöm,
nem félek a távolságtól,
s tán a közelségtől sem,
magamtól sem, ha itt vagy,
nem félek, hogy
elolvadnak szárnyaim,
ha túl magasra merészkedem,
legfeljebb
magasabbra rajzoló a Napot,
s szerelmünkből
röptöm ívével a világ repedéseibe
fényt csurgatok.